

D ů v o d y:

Aby exekuční zástavní právo k movitým věcem, dle Šu 253 ex. ř. nabyté, v jednoroční, dnem, kdy tohoto práva bylo nabyto, plynouti počínající lhůtě Šu 256, odstavec druhý nezaniklo, vyžaduje se nejen, aby v řečené lhůtě podán byl návrh na prodej, nýbrž aby také řádně bylo pokračováno v prodejovém řízení. V tomto případě bylo rekursnímu soudu obíratí se jediné otázkou, zda bylo stěžovatelem řádně pokračováno v prodejovém řízení, a tu přichází v úvahu vzhledem k tomu, že zástavního práva bylo nabyto 4. dubna 1922 a vzhledem k tomu, že z důvodu zahájeného řízení vyrovnávacího byla exekuce usnesením ze dne 22. března 1923 na 60 dnů ode dne 15. března 1923, tedy až do 14. května 1923 odložena, čímž běh lhůty Šu 256, odstavce druhý ex. ř. byl staven, jediné mezičasí, sahající od 14. května 1923 do 2. června 1923, ve kterém stěžovatel mohl a měl v prodejovém řízení řádně pokračovati. Stěžovatel sice míní, že sluší v jednoroční lhůtu Šu 256, druhý odstavec ex. ř. vpočítati také dobu od 23. června 1922, kdy usnesením prvé stolice z téhož data povolením prodeje z volné ruky dle Šu 280 ex. ř. sešlo s dražebního roku, na den 27. června 1922 položeného, až do 13. března 1923, kdy nabylo právní moci usnesení prvního soudu ze 17. února 1923, jímž byl návrh dle Šu 280 ex. ř. zamítnut; ale tomuto jeho názoru právnímu nelze přisvědčiti, poněvadž v této době prodejové řízení ve skutečnosti trvalo a exekuce odložena nebyla. Tato doba tedy v úvahu přicházeti nemůže; naopak přichází, jak už bylo shora řečeno, v úvahu jediné mezičasí, sahající od 14. května 1923 do 2. června 1923, ve kterém stěžovatel mohl a měl v prodejovém řízení řádně pokračovati. Stěžovatel tvrdí, že v této době proto nepokračoval v dražebním řízení, aby dlužnice, prosící ho po dobu téměř dvou roků o poskytnutí času ku splacení starého závazku, měla možnost zaplatiti, jakmile bude skončeno soudní vyrovnávací řízení. To však není okolnost, která by mohla býti považována s hlediska Šu 256, odstavec druhý ex. ř. za důvod, ospravedlňující, že nebylo v dražebním řízení řádně pokračováno. Nepochybil tedy rekursní soud po stránce právního posouzení, vysloviv, že návrh na pokračování v dražebním řízení, dne 3. listopadu 1923 podaný, podán byl v době, kdy již stěžovatel byl pozbyl na zabavených předmětech nabytého práva zástavního dle Šu 256, odstavec druhý ex. ř.

Čís. 3463.

Zajištění půdy drobným pachtýřům.

Pachtýřův požadovací nárok oživne i tehdy, bylo-li napotom přednostní právo k pozemkům právoplatně o d u z n á n o.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 61/24.)

Žádosti drobných pachtýřů, by jim byly přiznány do vlastnictví pozemky záduší v N., bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pozemky č. k. 704, 1257, 1412, 1835, 2071, 2536 v N. spadají pod ustanovení §u 1. zákona ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n., a proto musilo záduší v N. jako majitel těchto pozemků po vydání tohoto zákona počítati s tím, že mu pozemky, pokud zákonem jsou dotčeny, budou odňaty za náhradu, stanovenou v zákoně; šlo jen o to, komu pozemky připadnou. Střetly se totiž nároky dlouhodobých drobných pachtýřů s nárokem městské obce v N. ve smyslu posledního odstavce §u 1. zákona. V takovém případě musí pachtýři ustoupiti obci, uzná-li státní pozemkový úřad její nárok. To se v tomto případě stalo, neboť státní pozemkový úřad v Praze uznal rozhodnutím ze dne 1. února 1921 ve prospěch obce v N. Proto nezbývalo než zamítnouti nároky drobných pachtýřů. K jejich stížnosti zrušil však nejvyšší správní soud rozhodnutí státního pozemkového úřadu a tento pak právoplatně rozhodl, že se přednostního nároku obce n e u z n á v á. Když takto odpadla překážka, vadičí nárokům drobných pachtýřů, oživily samozřejmě tyto nároky; to plyne z povahy věci, i kdyby nebylo příslušného ustanovení zákona. Než z á s a d a ta byla výslovně stanovena v §u 1. f) zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n., kdež se praví, že pachtýřovo požadovací právo oživuje, vzdají-li se korporace nebo ústav přednostního nároku, nebo pomine-li jejich požadovací právo z důvodu §u 21 zákona ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n. (nesložení ceny přejímací). Na případ, že přednostní právo bylo o d u z n á n o, který svou podstatou a svými účinky zajisté se rovná případům, kde se bylo vzdáno přednostního práva nebo kde právo to pominulo nesložením přejímací ceny, v zákoně ovšem výslovně pamatováno není, ale lze souhlasiti s rekursním soudem. že se tak nestalo patrně jen proto, že si zákonodárce neuvědomil možnosti takového případu a lze důvodně tvrditi, že by byl zákonodárce také tento případ uvedl v §u 1. f), kdyby byl naň pomýšlel. Nepochybil tudíž soud rekursní, použiv ustanovení §u 1. f) také na případ, o nějž jde, a nelze vytýkati, že na újmu vlastníka — pro něhož byly pozemky beztoho ztraceny — nepřipustným způsobem rozšířil předpis zákona, daný ve prospěch drobných pachtýřů. Neprávem poukazuje finanční prokuratura ke zdejšímu rozhodnutí ze dne 18. září 1923, č. R. I 704/23, neboť tam bylo pouze vysloveno, že nespornému řízení jest neznáma obnova d l e §u 530 c. ř. s., jehož čís. 7. se dovolávali pachtýři, tvrdíce, že vyšly na jevo nové skutečnosti, nasvědčující tomu, že nejde o stavební pozemky, z kterého důvodu byly požadovací nároky zamítnuty. Rovněž nelze důvodně vytýkati, že v tomto případě pachtýři sami zavinili ztrátu svých nároků, nepodavše rekursu do původního usnesení okresního soudu, jímž byly jejich nároky zamítnuty, s poukazem na uznaná přednostní práva obce. Pachtýři p o d a l i rekursy do usnesení okresního soudu, ale rekursní soud jim nevyhověl. Dovolací rekurs byl by býval beznadějným, neboť rozhodnutí státního pozemkového úřadu, jímž uznán přednostní nárok obce, bylo pro soudy závazné, byť i do něho byla podána stížnost k nejvyššímu správnímu soudu. V té příčině se poukazuje ke zdejšímu rozhodnutí ze dne 4. čer-

vence 1921, čís. R II 266/21, uveřejněnému ve sbírce, pořádané z příkazu prezidia nejvyššího soudu pod čís. 1113, kdež ostatně také zdůrazněno, že zruší-li nejvyšší správní soud rozhodnutí státního pozemkového úřadu, bude požadovatelům volno, žádati za obnovu řízení.

Čís. 3464.

Lhůta Šu 575, odstavec třetí, c. ř. s. počíná se teprve dnem po uplynutí lhůty k plnění.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 70/24.)

Na základě rozsudku, doručeného mu dne 22. listopadu 1923, navrhl vymáhající věřitel dne 19. prosince 1923 exekuci vyklizením bytu. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. **Důvody:** Prvý soudce lhůtu k plnění zaměňuje a stotožňuje se lhůtou 14denní, uvedenou v Šu 575, odstavec třetí c. ř. s.; má neprávem za to, že počátek obou čtrnáctidenních lhůt běží vymáhající straně ode dne doručení rozsudku Nejvyššího soudu v Brně ze dne 31. října 1923, to jest ode dne 22. listopadu 1923. Od tohoto dne počíná p o u z e lhůta k plnění, t. j. vyklizení místností, jež končí dnem 6. prosince 1923. Teprve po uplynutí této lhůty má vymáhající věřitel možnost žádati o exekuci a je proto zřejmo, že lhůta Šu 575 odstavec třetí c. ř. s. uplynula až 20. prosince 1923, takže exekuční návrh ze dne 19. prosince 1923 v každém případě je včasný a není proto třeba se zabývat ani další otázkou, zda ustanovení Šu 575 odstavec třetí c. ř. s. vztahuje se i na tento případ (rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze dne 15. dubna 1919, č. j. R I 145/19 čís. sh. 135).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývodům dovolacího rekursu nepodařilo se vyvrátiti správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, na něž se stěžovatel poukazuje. Mínil-li stěžovatel, že čtrnáctidenní lhůta rozsudku první stolice ze dne 9. června 1923 platila jen pro tento první rozsudek, a že již dávno vypršela a že tím, že odvolací i dovolací soud rozsudek první stolice potvrdily, byl stěžovatel povinen, vykliditi místnosti hned po pravoplatnosti rozsudku dovolacího soudu, a to že se stalo doručením dovolacího rozsudku dne 22. listopadu 1923, přehlíží ustanovení Šu 409 odstavec třetí c. ř. s., podle kterého lhůty k rozsudečnému plnění počínají se d n e m p o t o m d n i, kterého rozsudek nabyl právní moci, z čehož plyne, a také rekursní soud správně to uvedl, že lhůta ku plnění počala povinnému plynouti dnem 23. listopadu 1923 a končila dnem 6. prosince 1923. Mohl tedy vymáhající věřitel exekuční návrh podati teprve dne 7. prosince 1923, a tím dnem počala plynouti čtrnáctidenní lhůta Šu 575, odstavec třetí c. ř. s., pročež je správným právní závěr rekursního soudu, že exekuční návrh ze dne 19. prosince 1923 podán